

1

NEW YORK CITY JUNI 1858

Marianne Neumanns vingers trilden zo dat ze het eerste notitieboek nauwelijks open kon krijgen. Er lagen er nog zes in de lade. Hoe kon ze die ooit allemaal doorzoeken?

Ze hoorde schuifelende voetstappen in de gang, keek naar de dichte kantoordeur en verstijfde. Ze hield haar adem in en bad dat de voetstappen voorbij zouden gaan. Ze werkte hier pas twee weken en kon het zich niet permitteren om betrappt te worden op snuffelen in het bureau van de directeur.

Roerloos stond ze te luisteren terwijl de voetstappen wegstierven in de gang – voor haar gevoel duurde het een eeuwigheid. Ze slaakte een zucht en richtte haar aandacht weer op het boek, dat gebonden was in een effen bruine, leren omslag.

Behoedzaam sloeg ze de eerste bladzijde op. Bovenaan stond de datum: *april 1855*. Met trillende vingers bladerde ze door het boek. De hoofdstukken varieerden in lengte. Het handschrift veranderde vaak. Verscheidene pagina's waren

gekreukt en waar koffie of een andere vloeistof was gemorst was de inkt onleesbaar geworden. Het laatste hoofdstuk dateerde van eind 1855, bijna drie jaar geleden.

Ze sloeg het boek dicht en stopte het terug in de lade waar ze het gevonden had. Haar hand gleed over de ruggen. Ze moest de documentatie van de afgelopen herfst zien te vinden. Maar welk boek bevatte de informatie die ze nodig had? Ze probeerde een ander boek te pakken, maar het zat ingeklemd tussen de andere. De juniavond begon af te koelen, maar niet genoeg om de vochtigheid en de hitte op de tweede verdieping van het gebouw van de Children's Aid Society te verlichten.

'Kom op, kom op,' fluisterde ze. Dit was haar enige kans om te speuren. Dat betekende dat ze nu de noodzakelijke informatie over haar verloren zus moest vinden.

Terwijl haar bevende vingers een ander notitieboek los wurdten, deed ze haar best om zich aan het laatste sprankje hoop vast te klampen. Morgen vertrok ze voor haar eerste uitplaatsingsreis en dan zou ze weken weg blijven. Ze moest een aanwijzing vinden, een hint om haar zoektocht op reis voort te zetten. Ze kon niet met lege handen vertrekken.

Ze sloeg het boek open bij het laatste hoofdstuk. *Maart 1856*. Ze kwam in de buurt. Ze legde het boek terug en pakte het volgende. Zouden er gegevens in staan over de herfst van 1857 toen Sophie verdween? De documentatie moest hier toch ergens zijn.

Ze was niet stiekem naar het kantoor van de directeur gekomen om met lege handen naar buiten te gaan. Het was niet alleen dat ze God weer misnoegde met haar zondige plannen, maar ze bracht ook haar baan in gevaar. Als ze ontslagen werd door de kinderplichtorganisatie zou ze in elk geval niet met de kinderen mee mogen reizen naar het Westen.

Weer klonk de holle echo van voetstappen in de gang en Marianne wachtte. Toen de voetstappen voor de deur van het kantoor stilhielden, begon haar hart sneller te kloppen. Ze duwde tegen de lade om hem te sluiten.

Toen de deurknop rammelde, werd ze door paniek overmand en viel op haar knieën achter het bureau. Ze had nauwelijks tijd om haar hoofd te buigen voordat de deur krakend openging. Ze hield haar adem in en probeerde zich onzichtbaar te maken. Gelukkig was het een enorm bureau.

Als ze iets meer tijd had gehad, had ze de stoel uit de weg kunnen schuiven om er verder onder te kruipen. Nu moest ze maar hopen dat degene die de deur had geopend alleen naar binnen zou gluren en niet binnen zou komen.

Maar ze hoorde de deur dichtgaan en er voer een hui-
vering door haar heen. Er liep iemand door de kamer. Ze kneep haar ogen dicht en maakte zich nog kleiner. *Ga weg!* schreeuwden haar hersenen in stilte.

Maar de stappen kwamen dichtbij.

Niet om het bureau heen lopen. Als je blijft...

Toen de voetstappen voor het bureau stilhielden, durfde ze niet te ademen. Haar hart bonkte in haar borst.

De persoon deed iets op het rommelige bureau en verspreidde papieren en documenten. De hele werkruimte was een warboel; planken boordevol boeken en papieren, kisten vol met brieven en stapels kranten. Al was het de grootste werkkamer in het gebouw, hij was toch krap en had maar één raam, dat half openstond.

Eindelijk stopte het gerommel op het bureau. Marianne deed haar ogen open en keek naar de schoenen die zichtbaar waren onder het bureau. Een glanzend gepoetst paar zwart-
lederen veterschoenen.

O, nee. Ze kneep haar ogen weer dicht, al wist ze dat het

niet zou helpen. Door zich voor de omringende beelden af te sluiten, verdween ze niet vanzelf uit deze hachelijke situatie, al zou ze het nog zo graag willen. En door haar ogen te sluiten, verdween de man aan de andere kant van het bureau ook niet.

Als dominee Brace eens was teruggekomen? Hij was een uur geleden weggegaan. Ze dacht dat ze lang genoeg gewacht had voordat ze stiekem naar zijn werkkamer was gegaan, maar had ze zich vergist in zijn agenda?

De man aan de andere kant van het bureau schraapte zijn keel.

Ze kromp in elkaar.

Er viel een stilte, waardoor het gebabbel van de kinderen beneden nog beter hoorbaar was, samen met de drukke avondgeluiden die opstegen uit de nabije Broadway Street; kletterende paardenhoeven, ratelende wagens en uitroepen van winkeliers die gingen sluiten.

De stilte in het kantoor duurde voort. Ze had bijna geloofd dat de man weg was gegaan, maar zijn schoenen waren geen centimeter verplaatst.

‘Kan ik u misschien van dienst zijn?’ De stem was jonger dan die van dominee Brace en onbekend.

Misschien had ze roerloos moeten blijven zitten en doen alsof ze hem niet had gehoord. Misschien snapte hij de hint dat ze niet gevonden wilde worden en zou hij weggaan. Maar hoe graag ze ook wilde doen alsof dit allemaal niet gebeurde, ze wist ook dat ze moest redden wat er te redden viel van haar reputatie en baan. De man was dan niet Charles Loring Brace, de oprichter van de Children’s Aid Society, maar hij zou best aan dominee Brace kunnen vertellen dat ze in zijn kantoor was geweest.

Marianne zette een onschuldig gezicht op en klopte om

zich heen op de vloer. ‘Ik was op zoek naar mijn pen.’ Ze sprak in stilte een verontschuldiging uit. Ze voelde zich al schuldig genoeg om het stiekem binnensluipen in het kantoor. Nu maakte ze het nog erger met haar leugen.

‘En hebt u hem gevonden?’ vroeg de man.

‘Nee.’ Ze begon overeind te krabbelen, maar voordat ze het bureau kon vastpakken om zich op te hijsen, stond de man naast haar, pakte haar arm en hielp haar overeind.

Ze verwachtte dat hij zijn hand om haar arm zou klemmen als een ketting en haar de kamer uit slepen, naar beneden om haar wangedrag te onthullen aan de andere medewerkers die nog aanwezig waren. Het verraste haar echter dat hij haar, toen ze eindelijk stond, even ondersteunde en toen losliet.

‘Dank u,’ bracht ze gesmoord uit.

‘Graag gedaan.’ Hij had een lizig, zuidelijk accent.

Ze had zin om haar hoofd te buigen en de kamer uit te sluiten, maar ze kon het niet laten om naar hem te kijken. Toen ze dat deed, bleef haar blik aandachtig rusten op zijn ongelooflijk knappe gezicht. Zijn trekken waren even krachtig als vriendelijk. Een kuiltje in zijn kin maakte zijn aantrekkingskracht onweerstaanbaar.

Zijn gebruide huid maakte zijn lichtbruine haar nog lichter – niet blond, maar veel lichter dan haar eigen donkerbruine golven. De bakkebaarden op zijn kaak en kin waren een tint donkerder dan zijn haar. Hij trok zijn wenkbrauwen op en zijn grote ogen waren niet groen, maar ook niet blauw. Ze hadden geen uitgesproken kleur, maar twinkelden van pret.

Pret was toch beter dan boosheid? Ze deed een poging tot een lachje, maar het voelde meer als een grimas. ‘Ik ben juffrouw Neumann.’

Hij glimlachte stralend als de zomerzon die achter de wol-

ken vandaan komt. Hij had volmaakte tanden en een fantastische lach die de macht had om een meisje halsoverkop verliefd te maken – als ze het soort meisje was dat makkelijk te beïnvloeden is door een mooie lach, en dat was ze niet. ‘Ik ben Andrew Brady.’

‘Meneer Brady...’

‘Drew.’

‘O.Tja. Prettig u te ontmoeten.’ Eigenlijk vond ze het niet prettig om hem te ontmoeten. Het ergerde haar om door iemand zoals hij betrapt te worden in dominee Brace’ kantoor. Wat moest hij er wel van denken dat ze zich verstoppt had op de grond? En over de grond had gekropen op zoek naar een denkbeeldige pen?

Vanbinnen zuchtte ze, maar vanbuiten bleef ze beheerst. Ze streek met een hand over haar rok, blij dat ze een van haar nieuwe bedrukte katoenen jurken voor de zomer aanhad. Hij had geelwitte verticale strepen en was helemaal bezaaid met parse en rode bloemen. Er zat zoveel stof in de tot haar enkels reikende klokrok dat hij verknipt kon worden om jurken van te maken voor een hele arbeidersflat vol kleine meisjes. Nou ja, misschien niet helemaal. Maar het was een veel mooiere jurk dan ze in haar hele jeugd had gehad.

Eigenlijk had ze de laatste maanden alleen maar mooie, dromerige kleren. Haar oudere zus Elise had haar die kleren beslist willen geven. Marianne had niet al te hevig geprotesteerd, of helemaal niet. Ze wilde best toegeven dat ze ervan genoten had haar smerige, versleten vodden te vervangen door luxueuzere kledingstukken.

‘Juffrouw Neumann.’ Meneer Brady sprak haar naam uit alsof hij een buitenlands woord uitprobeerde.

‘Ja, juffrouw Neu-mann,’ articuleerde ze zorgvuldig. Het was een typisch Duitse naam. Ze veronderstelde dat zij het

nog steeds met een spoor van haar Duitse accent uitsprak, dat ze hoe ze ook haar best deed niet helemaal kwijt kon raken, ook niet na bijna acht jaar in Amerika te hebben gewoond. ‘Ik werk nu twee weken bij de Children’s Aid Society en morgen vertrek ik voor mijn eerste reis om kinderen naar het Westen te brengen.’

‘En ik veronderstel dat u in meneer Brace’ kantoor rondsnuffelt op zoek naar informatie over een verloren kind dat u op reis hoopt te vinden?’

‘Precies.’

Zijn glimlach verbreedde en zijn ogen werden een tint lichter, bijna blauw.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze en ze kon zich wel voor het hoofd slaan. ‘Wat ik bedoelde te zeggen, is dat ik mijn pen hoopte te vinden zodat ik niet zonder op reis hoef.’

Hij knikte naar de lade met notitieboeken die ze niet helemaal meer had kunnen sluiten. ‘Misschien moet u in die lade zoeken.’

Ze wendde zich af van het bezwarende bewijs. ‘Dank u, meneer Brady, maar ik moet gaan. Ik heb vanavond nog heel wat inpakwerk te doen.’

‘Maar u wilt uw *pen* toch zeker niet achterlaten?’ vroeg hij. ‘Zeker niet nadat u zich in meneer Brace’ privékantoor hebt gewaagd om hem te zoeken.’

Lokte hij haar uit om de ware reden te vertellen dat ze in deze werkkamer was? Ze keek hem onderzoekend aan, in de hoop zijn gezichtsuitdrukking te doorgronden. Hij lachte slechts breder en de vonk in zijn ogen vertelde haar dat hij ervan genoot om haar te plagen.

Ze werd boos. Ze kon het niet waarderen dat hij vrolijk was ten koste van haar. ‘Ik zie niet in wat u te maken hebt met mijn aanwezigheid hier. Misschien kunt u beter zelf eens

uitleggen wat u doet in het privékantoor van dominee Brace, niet ik.' Zo, nu lag de bal bij hem. Hij was hier tenslotte zelf ook binnengedrongen. 'Wie bent u eigenlijk? En wat komt u hier doen?'

Sinds ze hier was komen werken, had ze hem nog nooit in de kantoren gezien. Ze sloeg beschuldigend haar armen over elkaar, maar het effect ging verloren door de afhangende stof van de wijde pagodemouwen. 'Misschien bent u wel een indringer. Misschien moet ik de autoriteiten waarschuwen.'

'Maak je over mij maar geen zorgen, schat,' zei hij met opzettelijk lijzige stem en een knipoog. 'Ik beloof dat ik niemand zal vertellen dat je hier bent geweest.'

Even was ze sprakeloos. Het was duidelijk dat hij haar list had doorzien. Toch mocht ze hem niet laten weten dat hij gelijk had. De beste gedragslijn was om weg te gaan nu ze nog een snipper waardigheid overhad.

Ze liep naar de deur. 'Aangezien ik niets te verbergen heb, kunt u ervan verzekerd zijn dat ik me geen zorgen over u zal maken, meneer Brady.' Ze probeerde zelfvertrouwen in haar stappen te leggen en dwong zich de kamer uit te gaan zonder nog een keer naar hem om te kijken. Ze stond nog maar net in de gang toen beneden angstig gegil klonk.

Wat was er aan de hand? Was een van de grote jongens een klein kind aan het treiteren?

Ze rende naar de trap. Ze was de hele dag al hard aan het werk geweest om te helpen de weeskinderen te baden, hun twee stellen nieuwe kleding uit te delen en haren te knippen en te ontluizen. Niettemin moest ze ook vanavond en de hele nacht op de kinderen passen.

Op dit late uur waren de meesten aan het eten in de eetzaal, onder het wakend oog van de vrouw die was aangenomen om te koken en twee andere agenten die hielpen alles

klaar te maken voor de expeditie. Toch sloot het schuldgevoel als een onzichtbare hand om haar keel.

Had ze haar lesje niet geleerd toen ze vorige herfst haar toevlucht had genomen tot een leugen, toen het opvanghuis op Seventh Street werd gesloten en zij zonder werk en onderdak zat? Toen haar leugens haar Sophie hadden gekost? Zondigen loonde nooit. Uiteindelijk had ze alleen God weer teleurgesteld en meer afkeuring verdiend.

Ze hoorde zware voetstappen achter zich en vermoedde dat meneer Brady het lawaai had gehoord en er ook haastig op afkwam om te gaan kijken. Onder aan de trap die naar de voorkamer leidde, bleef ze abrupt stilstaan.

In de deuropening van de eetzaal stond een man met gebogen schouders die een pistool in zijn hand had. Hij droeg een slobberbroek met een bevlekte en haveloze jas. Hij droeg geen hoed, zijn haar hing in dunne pieken om zijn hoofd. Hij zwaaide met het wapen naar de lange planken tafel, waaraan minstens twaalf kinderen aan weerskanten op lange banken zaten.

‘Zeg me waar Ned is,’ brabbelde de man ongearticuleerd, ‘of ik schiet die koppen eraf!’

De twee agenten hurkten bij de tafel en schermden enkele kinderen af die schreeuwden van ontzetting.

De man zette een wankelende stap de kamer in en richtte het pistool onvast op het dichtstbijzijnde kind, een jongetje van nog geen vijf jaar. De ogen van het weeskind werden groot in zijn bleke gezichtje, maar hij verroerde zich niet en zei niets. Hij keek alleen maar naar de man op, bijna gelaten, alsof hij vaker zulke gewelddadige openingszinnen had gehoord en zijn lot zou aanvaarden, wat het ook zou zijn.

‘Zeg me waar mijn zoon is, jullie kinderrovers,’ riep de man en hij zwaaide het pistool naar de dichtstbijzijnde agent,

de grootmoederlijke mevrouw Trott. 'Ik laat hem niet door jullie meenemen.'

'Wie is uw zoontje?' vroeg mevrouw Trott met bevende stem.

Marianne beschouwde zichzelf niet als een dapper persoon. Maar ze kon niet werkeloos toezien hoe een dronken bruuft een van deze arme, onschuldige kinderen kwaad deed. Haar blik schoot door de zitkamer, over de groepjes kinderen die al klaar waren met eten en zich onzichtbaar probeerden te maken achter de spaarzame tafels en stoelen.

Haar blik bleef rusten op een pook bij de haard. Voordat ze een uitval kon doen naar het provisorische wapen, drong meneer Brady langs haar heen en duwde haar in zijn haast opzij. Met een strak, vastberaden gezicht stooft hij op de indringer af.

Marianne wilde hem ervan weerhouden iets doms te doen. Hij was toch zeker niet van plan een dronken man die met een pistool zwaaide te trotseren. Het was veel te gevaarlijk.

Maar tot haar grote ontzetting pakte meneer Brady de dronkaard vast, zwaaide hem in het rond en stompte hem in de maag. Terwijl de man wankelend dubbelsloeg, stootte hij een massa gemene vloeken uit, hief zijn wapen en richtte het op meneer Brady.

Ontsteld zag Marianne dat de dronkaard zijn vinger kromde om de trekker. Ze schreeuwde een waarschuwing, maar het was te laat. Ze werd overstemd door de knal van het wapen. Er werd nog meer gegild en geschreeuwd en er steeg rook op na de ontlading. Marianne verwachtte te zien dat meneer Brady zijn greep op de man verloor, achteruit wankelde en op de vloer viel. Maar hij ramde de hand van de man tegen de deurpost en sloeg het pistool los zodat het kletterend op de grond viel.

Binnen enkele ogenblikken had meneer Brady beide armen van de man achter zijn rug getrokken en hem bedwongen tot een snotterend, jammerend hoopje. Een zwart gat in het plafond toonde dat meneer Brady erin geslaagd was de loop van het pistool omhoog te slaan en zichzelf daarmee te redden van een lelijke schotwond. Mariannes knieën werden slap door een mengeling van verrassing en opluchting, zodat ze de trapleuning vast moest pakken om niet te wankelen.

‘Wally.’ Meneer Brady knikte naar een van de jongens die bij de voordeur stonden. ‘Ga de politieagent halen op de hoek van Broadway. Zeg dat Drew Brady naar hem vraagt.’

De magere knaap knikte eerbiedig en glipte de deur uit. Hij was weg voordat Marianne hem op kon dragen *twee* agenten mee te brengen voor de zekerheid.

De dronkaard begon weer te vloeken. Meneer Brady rukte aan zijn arm. ‘Ophouden daarmee,’ zei hij. ‘Het is hier een Godvrezende plek vol vrouwen en jonge kinderen. Pas op je woorden of ik ben gedwongen je de mond te snoeren.’

‘Geef me mijn zoon terug,’ snauwde de man. ‘Dat is het enige wat ik wil.’

Meneer Brady leek de indringer moeiteloos vast te houden. Maar ze zag aan de opbollende spieren onder zijn hemdsmouwen dat hij enorm veel kracht uitoefende om de gevangene in zijn greep te houden. ‘Je zei toch dat je zoon Ned heet?’

De man knikte. ‘Ik heb gehoord dat hij naar het westen gaat, naar Illinois, met een trein vol andere kinderen.’

De kinderen hielden zich stil en sloegen in elkaar gedoken het gebeuren gade. Hun eten stond op tafel koud te worden.

Meneer Brady schopte tegen het wapen zodat het over de houten vloer gleeed en slechts centimeters van Mariannes voeten stil bleef liggen. Hij hoefde niets te zeggen, ze be-

greep dat hij wilde dat ze het opraapte zodat de dronkaard het niet weer in zijn vingers kon krijgen. Ze bukte en greep het wapen, het metaal was kouder en zwaarder dan ze had verwacht.

‘Als ik Ned zou vragen waarom hij van huis is weggelopen,’ vroeg meneer Brady, ‘wat zou hij dan zeggen?’

‘Daar heb je niks mee te maken, –’ Het scheldwoord werd afgebroken omdat meneer Brady een ruk aan zijn arm gaf.

‘Hij heeft waarschijnlijk meer dan genoeg goede redenen om weg te gaan, hè?’

‘Er staat in de wet dat ik het recht heb om te houden wat hij verdient.’

‘Hij is een mens geschapen naar het beeld van de almachtige God. En hij heeft het recht om met waardigheid te worden behandeld.’

‘Ik mag mijn zoon opvoeden zoals ik dat wil.’

‘Als je hem slechter behandelt dan een hond, moet je niet verwachten dat hij je trouw betoont.’

Marianne wist niet wie Ned was en of hij in het gebouw was. Maar ze zou hem zeker nooit overleveren aan deze man. Marianne wist precies wat voor iemand Neds vader was. Zolang was het niet geleden dat ze in een soortgelijke situatie had gezeten als Ned.

‘Jullie mogen hem niet bij me weghouden!’ schreeuwde de man. ‘En als jullie me niet vertellen waar hij zit, dan zal ik hem wel vinden. Ik vind hem altijd.’

‘Je wilt toch niet dat hij eindigt zoals jij? Een gewelddadige dronkaard?’

De man wilde iets zeggen, maar kon kennelijk de woorden niet vinden.

‘Wil je geen beter leven voor hem?’ hield meneer Brady vol.

Marianne hoopte dat de man zou antwoorden met een klinkend ja, maar het verbaasde haar niet toen hij meneer Brady vervloekte en op hetzelfde moment een uitval deed, met trappelende benen en wringend om zich te bevrijden.

Meneer Brady worstelde enkele ogenblikken met de indringer voordat hij hem weer in zijn greep had. Nu duwde hij de man naar de uitgang. Een van de jongens hield de deur wijd open. Pas toen meneer Brady in de deuropening was, zag Marianne het bloed dat door zijn mouw heen drong. De achterkant van zijn bovenarm was felrood gekleurd zodat de mouw aan zijn huid kleefde.

Marianne hapte naar adem. ‘Meneer Brady?’

Hij wierp haar over zijn schouder een harde, waarschuwendende blik toe.

Ze slikte haar woorden in. Maar toen de deur achter hem dicht was, kwam ze in actie. ‘We moeten de dokter laten halen. Meneer Brady is geraakt.’